

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy osoba, która zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE⁽¹⁾ w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającej dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (MiFID II) jest wyłączona z zakresu stosowania tej dyrektywy i zgodnie z art. 3 ust. 3 tej dyrektywy nie korzysta ze swobody świadczenia usług w rozumieniu jej art. 34, ma prawo do swobodnego świadczenia usług zapisanego w art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jeżeli sama nie świadczy usług inwestycyjnych na podstawie jednolitego paszportu europejskiego na rzecz klienta mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, ale jest odbiorcą usługi inwestycyjnej od zagranicznego podmiotu, korzystającego z jednolitego paszportu europejskiego, ewentualnie w inny sposób uczestniczy w jej świadczeniu na rzecz klienta końcowego (pośredniczy w jej świadczeniu)?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy prawo Unii, w szczególności art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, stoi na przeszkodzie przepisom zakazującym pośrednikowi inwestycyjnemu przekazywania zleceń klienta zagranicznemu podmiotowi zajmującemu się obrotem papierami wartościowymi?

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 173, s. 349.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Apelatiwen syd Warna
(Bułgaria) w dniu 14 listopada 2022 r. – postępowanie karne przeciwko TP i OF**

(Sprawa C-698/22)

(2023/C 35/45)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Apelatiwen syd Warna

Postępowanie karne przeciwko

TP i OF

Pytania prejudycjalne

- I. Czy substancje, które nie są sklasyfikowane w załączniku I do rozporządzenia Rady (WE) nr 111/2005⁽¹⁾ z dnia 22 grudnia 2004 r. określającego zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Unią a państwami trzecimi, lecz które zidentyfikowano jako wykorzystywane do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych, mogą być przedmiotem kwalifikowanego przestępstwa przemytu w rozumieniu art. 242 ust. 3 Nakazatelen kodeks (kodeksu karnego, zwanego dalej „NK”) (jako materiał), w sytuacji gdy ani prawo krajowe, ani mające zastosowanie prawo Unii, nie wymagają specjalnego reżimu prawnego przywozu takich substancji? Artykuł 242 ust. 3 NK jest przepisem blankietowym i odsyła do innych szczególnych przepisów, wyraźnie regulujących przywóz prekursorów. W tym rozumieniu, czy krajowy art. 242 ust. 3 NK (mający analogiczne brzmienie z art. 354a zdanie 2 NK) jest zgodny z art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 7 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC”), jeśli nie istnieje ustawowy wymóg dotyczący rejestracyjnego reżimu prawnego przywozu podobnych materiałów, który mógłby zastąpić przepis blankietowy określony w przepisach prawa karnego?
- II. Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej:
 - II.1. Co oznacza „wykorzystywanie do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych”, zgodnie z art. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 111/2005 — czy należy przez to rozumieć proste zmieszanie substancji w celu otrzymania środków odurzających i substancji psychotropowych lub może to również oznaczać uczestnictwo substancji w reakcjach chemicznych, w ramach których syntetyzuje się środki odurzające lub substancje psychotropowe?

II.2. Substancja APAA, o której mowa w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2020/1737⁽²⁾ z dnia 14 lipca 2020 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 w odniesieniu do włączenia niektórych prekursorów narkotyków do wykazu substancji sklasyfikowanych, została określona jako bezpośredni prekursor amfetaminy i jest objęta kategorią 1 załącznika I do rozporządzenia 273/2004 i załącznika do rozporządzenia 111/2005. Czy do chwili jej włączenia APAA może być rozpatrywana jako substancja/materiał wykorzystywana do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych i, odpowiednio, któremu reżimowi prawnemu przywozu podlegała?

III. Czy działalność i zachowanie w zakresie finansowania, uzgadniania i organizowania przywozu substancji, o których mowa w art. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 111/2005 (APAAN i [P]MK), w tym poprzez najmowanie innych osób fizycznych lub prawnych, które mają realizować bezpośrednio deklaracje celne i sporządzanie dokumentów przywozu, mogą być rozpatrywane jako „pośrednictwo”, „podmiot gospodarczy” lub „importer” w rozumieniu art. 2 lit. e), f) i h) rozporządzenia (WE) nr 111/2005 r.?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. określające zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Unią a państwami trzecimi (Dz.U. 2005, L 22, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2020/1737 z dnia 14 lipca 2020 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 w odniesieniu do włączenia niektórych prekursorów narkotyków do wykazu substancji sklasyfikowanych (Dz.U. 2020, L 392, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 14 września 2022 r. w sprawie T-775/20, PB/Komisja, wniesione w dniu 24 listopada 2022 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-721/22 P)

(2023/C 35/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz, B. Araujo Arce, J. Estrada de Solà, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: PB, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszących odwołanie

Komisja wnosi do Trybunału o:

- uchylenie punktów pierwszego i trzeciego sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 14 września 2022 r. w sprawie T-775/20;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania co do istoty w odniesieniu do skargi o stwierdzenie nieważności; oraz
- obciążenie PB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Komisja podnosi zarzut naruszenia prawa.

Komisja kwestionuje wniosek Sądu, który w pkt 65 zaskarżonego wyroku stwierdził na podstawie rozumowania zawartego w pkt 51–64 tego wyroku, że rozporządzenie w sprawie ochrony interesów finansowych⁽¹⁾ „nie może zatem stanowić samo w sobie właściwej podstawy prawnej dla przyjęcia środków administracyjnych mających na celu odzyskanie nienależnie pobranych kwot. [...]”.